

Петръ се оженилъ за гръжкия. Народъ-тъ негодувалъ, а пжкъ духовенство-то се отнасяло съчувствено къмъ сродяване то на преславския съ цариградския дворъ. Духовенство-то поддържало политика-та на правителство-то, защото имало голѣма облага ⁽²⁶⁾; то проповѣдвало на народа, че „царюве-тъ и болере-тъ сж отъ Бога поставени“. Съ византийския развратъ се заразили не само тия, които биле на чело на управление-то, ами дори и ония, които съ примѣра си трѣбвало да пазятъ и да поддържатъ нравственостъ-та въ страна-та. Българския патриархъ и епископ-тъ живѣле толкова раскошно, щото не оставале по-долу отъ висше-то византийско духовенство. Богатство-то на българско то висше духовенство и негово-то вещественно благосъстояние, което било за завидание, развили въ него страсть къмъ раскоша, съ който захванало да се надпревара съ византийско-то духовенство. Любовь-та къмъ раскоша, великоленіе-то (салтаната) и невжздържний животъ направиле духовенство-то користолюбиво, лакомо за пари, та си позволявало разни злосторства: грабило, обиждало, онеправдавало беззащитни-тъ и всѣкакви непростителни работи вършило. Поради развратъ-тъ му, поради нравственото-то му отпадение, народъ-тъ захваналъ да мрази духовенство-то; много благочестиви хора не могли вече да търпятъ това послѣдното, та побѣгнали въ гори-тъ и пустини-тъ да го не глѣдятъ. Тия и още други нѣкои политически обстоятелства спомогнали за разпространяване-то на Богумилово-то учение между съотечественници-тъ му, които не биле още достатъчно утвърдени и укрѣпени въ християнство-то.

никъ по-младия си синъ Петръ (отъ втора-та си жена). Царь Петръ не билъ способенъ да продължава захваната-та отъ баща си работа Царь Симеонъ щѣлъ да завладѣе Цариградъ, а въ връме-то на царя Петръ захванало да се приготвюва завладѣване-то на България отъ византийци-тъ. Мѣкъ, кроткъ, благочестивъ, царь Петръ обичалъ да живѣе повече уединено, да посѣщава постници-тъ, да се разговаря съ иноци-тъ за спасение-то на душа-та, а управление-то на държавата оставялъ на приближени-тъ си; той отбѣгвалъ война-та, немощялъ да търпи кръвопроливания-та и да глѣда бѣдствия-та отъ войни-тъ; той се поминалъ отъ голѣма тѣжа, когато видѣлъ войска-та си разбита отъ таа на руския князь Светославъ.

⁽²⁶⁾ Освѣтъ много-то голѣми дарове и приходи-тъ отъ церковни-тъ служби и сѣдилища-та, висше-то духовенство имало опредѣлени и отъ правителство-то запла-ти, които се събирале и плащале отъ народа. — Въ Цариградъ при гръцка-та патриархия имало 40 клирици и много други духовни чинове, които съставлявале щата на гръцкия патриархъ, толкова клирици ималъ и българския патриархъ. Нѣкои отъ подвластни-тъ му владци, като за примѣръ костурекскій епископъ, така сжщо имале такъвъ многоброенъ штатъ клирици; други-тъ имале по-малко; най-незначителний отъ епископи-тъ, сѣрумскій, ималъ не по-малко отъ 20 клирици.